

Co van der Steen-Pijpers

Wikje

krijgt
een
poe

WIKJE KRIJGT EEN POES

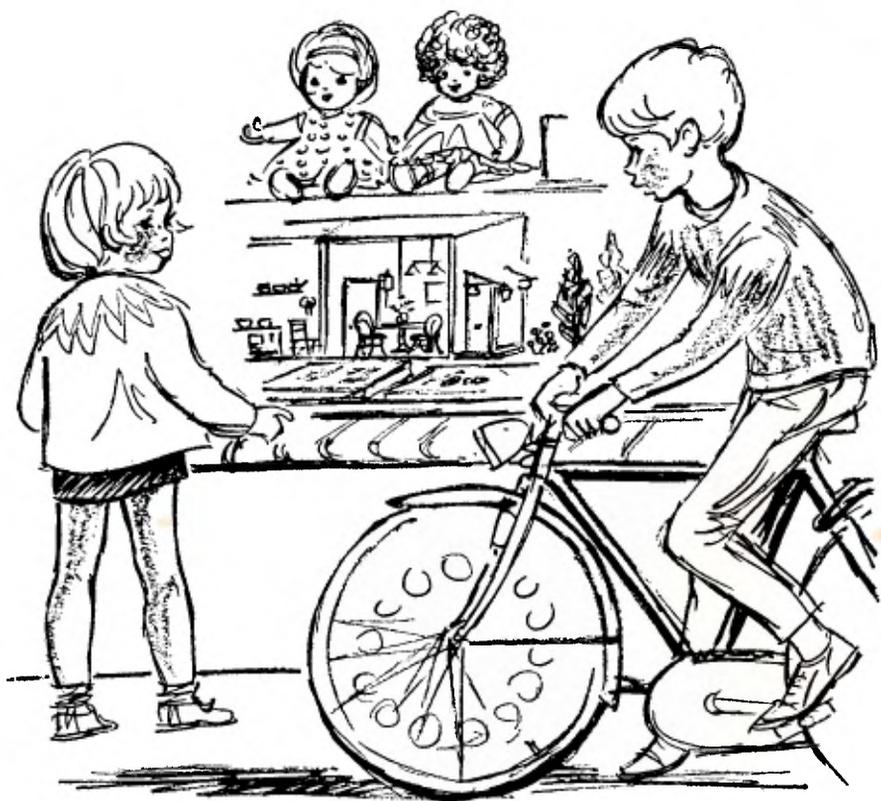
CO VAN DER STEEN-PIJPERS

WIKJE KRIJGT
EEN POES

Illustraties van Corrie van der Baan

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4350 0

1. WIKJE IS ZIEK

't Is woensdagmorgen. Als de torenklok twaalf geslagen heeft, gaan de schooldeuren open. Nog harder dan anders hollen de kinderen naar buiten. Fijn, vanmiddag vrij. En 't is mooi weer. Kunnen ze voetballen, of rolschaatsen, of een eind fietsen . . .

Wikje holt niet. Ze is een beetje moe. Als ze het schoolhek door is, loopt ze rustig over de stoep naar huis.

Net als altijd blijft ze kijken bij de speelgoedwinkel waar ze langs komt. In de etalage staan toch zulke mooie dingen! Een pop met prachtige krullen. Wikje zou best zelf zulk haar willen hebben.

Borduurdozen zijn er ook, en legpuzzels, en kralen om aan te rijgen. Maar 't allermooist is toch het poppenhuis. In de ene kamer staan stoeltjes en een tafeltje, en in de andere een bed. Er is een keukentje met een fornuisje en kleine pannetjes. 't Is allemaal net echt. Zo'n poppenhuis vraagt ze voor haar verjaardag. Misschien kan pappa het wel zelf maken. Pappa is heel knap. Jammer dat het nog zo'n poos duurt voor ze jarig is.

Achter haar klinkt opeens gerinkel van een fietsbel. Wikje draait zich om.

Andries komt er aan. Als hij vlak bij Wikje is, staat hij stil en zet zijn ene voet op de stoep. „Je mag wel opschieten,” zegt hij plagend. „Als je te laat thuiskomt, moet je de hele middag binnenblijven.”

Wikje steekt haar tong uit. „Daar heb jij niks over te zeggen, lekker,” zegt ze snibbig. Maar toch schrikt ze een beetje. Op woensdagmiddag binnenblijven, dat betekent: niet naar de voorleesmiddag. En dat is juist de fijnste middag van de hele week. In de bibliotheek leest juffrouw Joke voor, verhalen en versjes. Soms vertelt ze ook wel uit het hoofd, en dan tekent ze erbij op het bord. En vanmiddag . . . Als ze vanmiddag niet mocht, dat zou erg zijn! Ineens krijgt Wikje haast. „Mag ik meerijden?” vraagt ze.

„Niks hoor,” zegt Andries, „ik neem geen meisjes mee die hun tong uitsteken.”

Maar Wikje is al achterop geklommen. Ze houdt zich stevig vast aan haar broer. „Vooruit nou!” zegt ze ongeduldig. Gelukkig, Andries zet zich af aan de stoeprand en rijdt weg. Vijf minuten later zijn ze al thuis.

Wikje loopt achterom naar de keuken. „Mamma, gaan we al eten? Ik wil vanmiddag graag vroeg weg.”

„Dag Wikje,” zegt mamma.

„Dag mamma, gaan we al eten? Ik mag vanmiddag een verhaal zoeken in het grote voorleesboek. En ik mag ook de bladzijden omslaan. Nou, en dan kun je het best van allemaal de plaatjes zien. Ik neem het verhaal van een jongetje dat heel ver met een draaiorgel meeliep. En toen wist hij de weg naar huis niet meer. Zelig, hè?”

„Ja, dat wel. Maar je moet ook niet met een draaiorgel meelopen.”
„Mag dat nooit?” wil Wikje weten. „Ook niet een klein eindje?”
„Je moet het in elk geval eerst vragen. Jij hebt twee broertjes. Dan zou ik zeggen: Andries, of Jan, ga maar even met Wikje mee. Want als je luistert naar de muziek, en kijkt naar de dansende poppen op het orgel, dan let je helemaal niet op de weg.”

Ja, dat kan Wikje wel begrijpen. „Maar gelukkig zag de bakker dat jongetje, en die heeft het toen weer thuisgebracht,” vertelt ze het verhaal verder. Ze kent het heel goed, maar ze wil toch graag dat juf het voorleest vanmiddag. „Gaan we gauw eten?” vraagt ze weer. „Is pappa al thuis?”

Lachend tilt mamma haar op. „Nee, juffertje ongeduld, je zult nog een poosje moeten wachten. En het helpt niet of je vroeg weggaat. Je mag toch pas naar binnen als de juffrouw er is. Kind, wat ben je warm! Heb je zo hard gelopen?”

Wikje schudt haar hoofd. „Ik heb bij Andries achterop gezeten.”
„Heb je dan gehuild? Je wangen gloeien zo, en je ogen zijn ook een beetje rood.”

„Helemaal niet,” zegt Wikje verbaasd. Waarom zou ze huilen? Op school was het fijn, en vanmiddag wordt het fijn, alles is fijn! Ja, nu nog wel!

Een poosje later zitten ze allemaal aan tafel, pappa, mamma, Andries, Jan en Wikje.

„Ik hoef geen boontjes,” zegt Wikje.

„Waarom niet?” vraagt mamma. „Je lust ze toch graag?”

Maar Wikje heeft helemaal geen trek. In aardappels ook niet. Alleen een beetje appelmoes gaat erin.

Mamma begrijpt er niets van. „Je hebt heus tijd genoeg, hoor,” zegt ze. „Komt Dineke je halen?”

„Dineke moet thuisblijven,” vertelt Wikje. „Ze was ook niet op school, want ze heeft mazelen. Wat is dat, als je mazelen hebt?”

„Weet je dat nog niet eens?” vraagt Andries. „Dan ben je ziek, en je zit helemaal vol rode spikkeltjes.”

Pappa en mamma kijken elkaar aan. Ze begrijpen nu waarom Wikje geen trek heeft.

Na het eten neemt mamma haar mee naar boven. „Ik wil liever

weg!” roept Wikje. „Waarom moet dat nou!”

„Omdat jij misschien ook mazelen krijgt,” zegt mamma. „Je bent warm, je ogen zijn rood en je hebt geen trek. Dat hoort er allemaal bij. En daarom gaan we even je temperatuur opnemen.”

„Maar ik heb toch geen mazelen!” jammert Wikje. „Ik wil zo graag naar de voorleesmiddag. Toe nou, alstublieft!”

„Als je geen koorts hebt,” beslist mamma. „Als je wel koorts hebt, moet je thuisblijven.”

Wikje kan bijna niet wachten tot ze het weet. „Als pappa me nu brengt,” smeekt ze, „en ik doe een dikke das om. En dan zal ik ook nog boontjes eten, een heleboel!”

Maar als mamma op de thermometer kijkt, weet Wikje het al. Mamma schrikt.

„Je moet niet alleen binnenblijven,” zegt ze, „je moet naar bed, en we zullen vragen of de dokter komt.”

Ineens heeft iedereen het erg druk. Pappa belt de dokter op. De jongens brengen een bed naar beneden, en mamma kleedt Wikje uit. Het bed wordt voor het raam gezet, dan kan Wikje naar buiten kijken. En daar ligt ze dan, heel stil. Twee tranen glijden langzaam langs haar wangen. 't Is ook zo verdrietig dat ze juist thuis moet blijven nu ze een verhaal mag kiezen. „Ik wou zo erg graag naar de voorleesmiddag,” fluistert ze.

Mamma legt haar hand op Wikjes warme voorhoofd. „We zullen om de beurt voorlezen,” troost ze, „zolang je maar wilt. Andries en Jan hebben toch geen school en pappa doet het vanavond wel. Goed?”

Wikje haalt haar schouders op. Dat is toch niet hetzelfde. Ze duwt haar hoofd onder de dekens en snikt het uit.

„Gaan jullie maar buiten spelen,” zegt mamma tegen de jongens. „Als ik jullie nodig heb, roep ik wel.” De teleurstelling kwam zo op eens, Wikje moet er nog aan wennen dat ze mazelen heeft. Maar straks lacht ze weer. Eigenlijk gelooft niemand dat. En toch... toch is het waar. Luister maar.

2. WIKJE LACHT WEER

Al gauw komt de dokter. Wikje gaat vlug overeind zitten. Vol verwachting kijkt ze hem aan. Misschien zegt hij wel dat ze géén mazelen heeft, en dat ze best naar buiten mag. Gehoorzaam zegt ze a-a-a-a-a, als de dokter in haar keel moet kijken. En als ze moet zuchten, doet ze het een heleboel keren achter elkaar.

„Goed zo,” prijst de dokter, „ik wou dat alle zieke kinderen het zo deden.”

„Mag ik dan naar de voorleesmiddag in de bibliotheek?” vraagt Wikje haastig. Ze wil al uit bed stappen, maar de dokter houdt haar tegen.

„Geen sprake van. Je zou alle kinderen daar ziek maken. Trouwens, meisjes met koorts horen in bed. Ik zal een lekker drankje voor je opschrijven. Andries moet het maar even halen. Overmorgen kom ik kijken of het geholpen heeft.”

Mamma laat de dokter uit. En dan is Wikje weer alleen met haar verdriet. Stil ligt ze naar buiten te kijken. Op het veldje aan de overkant van de straat zijn grote jongens aan het voetballen. Kleine jongens en meisjes zie je nergens. Die zijn natuurlijk allemaal naar de voorleesmiddag.

Mamma maakt spoetnik voor Wikje. Een beetje suiker in een glas, koffiemelk erbij, en dan rode priklimonade. 't Schuimt prachtig en 't smaakt heerlijk fris. Anders krijgen ze het alleen als er iemand jarig is. Wikje vindt het wel fijn dat ze het nu ook krijgt, maar toch, als ze had mogen kiezen: spoetnik of naar de voorleesmiddag . . .

Als mamma klaar is met haar werk leest ze voor. Van een jongetje dat voor het eerst naar de grote school ging en bang was dat hij straf zou krijgen. Nou, als je maar doet wat de juffrouw zegt, hoef je daar heus niet bang voor te zijn.

„Duurt mazelen lang?” vraagt Wikje.

„Nou, wel een poosje,” zegt mamma. „Maar als je rustig blijft liggen, en als een flinke meid je drankje inneemt, dan valt het misschien wel mee.”

Af en toe zucht Wikje eens. De middag duurt zo vreselijk lang.

En ze heeft het zo warm. Op straat is ook al niet veel te zien. Nu en dan rijdt er een auto voorbij, en soms een fiets of een bromfiets. De bakker brengt fluitend zijn brood van huis tot huis, en als hij Wikje ziet liggen, zwaait hij naar haar. Dan is het weer leeg in de straat. Alleen de jongens voetballen nog op het veldje, maar dat kan Wikje niet veel schelen.

Als mamma vraagt of ze Andries zal roepen, schudt Wikje haar hoofd.

Ineens zit ze rechtop. Ze slaat haar hand voor haar mond en kijkt met grote, verschrikte ogen. Een kleine, grijze poes rent zo maar de straat over, en er komt juist een vrachtauto aan. Komt hij eronder? Wikje houdt haar adem in. Nu is de poes vlak bij een van

de grote wielen. O, als dat er toch overheen gaat? Wikje durft bijna niet meer te kijken. Maar ze wil het toch weten. Nee, 't gaat goed, 't gaat gelukkig goed! De chauffeur remde, en het poesje kon nog net wegrennen. Maar dan is er weer een nieuw gevaar. Op het fietspad rijdt een brommer. En nu wordt het poesje wèl geraakt. 't Springt hoog op en komt dan terecht tegen een hek. „O, mamma!” roept Wikje.

Mamma heeft het zien aankomen. Ze is al buiten, en net als het poesje wéér de straat wil oversteken, heeft ze het te pakken. In haar armen brengt ze het mee naar binnen. Voorzichtig onderzoekt ze het. 't Valt mee. Aan één pootje zit een beetje bloed, maar verder kan mamma niets vinden. Als ze een schoteltje melk klaarzet, slobbert de poes het helemaal leeg. En dan begint hij ijverig zijn zere pootje te likken. Hij is helemaal niet bang.

„Wat een schatje,” zegt Wikje verrukt. „Mag ik het houden? Alstublieft!”

„Dat kan zo maar niet,” zegt mamma. „Het is natuurlijk van iemand. Misschien zit er wel ergens een klein meisje te huilen omdat haar poesje weggelopen is. Als ik zeker wist dat het de weg naar z'n huis zou kunnen vinden, zette ik het buiten. Maar dat weet ik natuurlijk niet. Misschien woont het pàs in deze buurt. 't Moet maar een poesje hier blijven, en dan kijken we elke dag in de krant of er staat: poesje vermist. Of pappa zegt het tegen de politie.”

Er komen geen tranen meer bij Wikje. Ze denkt niet meer aan de voorleesmiddag. Ze denkt er zelfs niet meer aan dat ze ziek is. Misschien komt er wel niemand om het poesje. „Als ik het houden mag,” zegt ze, „hoef ik geen poppenhuis voor mijn verjaardag. Dan hoef ik helemaal niks.”

Ze lacht hardop om de grappige sprongetjes van het poesje, dat op onderzoek uitgaat in de vreemde kamer. Zie je wel: ze is ziek, ze kan niet naar de voorleesmiddag, en ze lacht tòch!

Mamma bindt een leeg garenklosje aan een draad.

Wikje trekt het klosje over de grond en het poesje huppelt er achteraan. Soms komt het dicht bij haar. Als ze het streelt, begint het heel hard te spinnen. „Hij vindt het fijn hier,” zegt Wikje blij. „Je

kunt wel zien dat hij helemaal geen last meer heeft van zijn zere pootje.”

Buiten tikt Andries tegen het raam. „Ik heb tegen juffrouw Joke gezegd dat je ziek bent,” roept hij. „Ze komt straks even kijken.” „Fijn!” juicht Wikje. „Kijk eens op de grond!”

Als Andries de poes ziet, komt hij naar binnen. Daar moet hij meer van weten. „Hoe kom je daar zo gauw aan?” vraagt hij verbaasd. Wikje vertelt het. „Als tie van niemand is, mag ik hem houden. Zou dat kunnen, dat ie van niemand is?”

Andries weet het ook niet. „’t Gebeurt wel eens dat iemand een poes of een hond kwijt wil. Dan zet ie ’m gewoon ergens uit de auto. Maar dat gebeurt meestal in het bos, niet midden in een dorp. Pas maar op dat ie geen mazelen krijgt,” voegt Andries er plagend aan toe.

„Gaan we al gauw eten, mam?” vraagt hij. „Of kunnen we nog een poosje verstoppertje spelen?”

„Een half uurtje kan het wel,” zegt mamma. „Blijf maar een beetje in de buurt. En zet de poes in de keuken. Deze jongedame gaat een poosje slapen, ze maakt zich veel te moe.”

Gehoorzaam doet Wikje het. En als ze na een poos haar ogen weer opendoet, komt juist juffrouw Joke binnen. Ze heeft bananen meegebracht.

Wikje straalt. Nog meer fijne dingen.

„We hebben voorgelezen van een jongen die in het water gevallen was,” vertelt juffrouw Joke. „’t Is nu te laat. Ik moet naar huis om voor het eten te zorgen. Maar ik kom gauw terug, en dan zal ik het jou ook voorlezen.” Ze kijkt naar Wikjes gezicht dat zo blij staat, zo tevreden. „Ik vind jou heel flink,” zegt ze. „Ik ben ook even bij Dineke geweest. Die huilde een beetje.”

Wikje krijgt een kleur. „Ik heb ook gehuild,” zegt ze eerlijk. „Maar toen gebeurde er iets fijns. Mam, ma-am, mag juffrouw Joke het poesje zien?”

Weer volgt het hele verhaal. De poes komt binnen en springt meteen bij juffrouw Joke op schoot.

„Vindt u ’m niet lief?” vraagt Wikje. „Ik hoop toch zo dat ik ’m houden mag.”

„Dat zou fijn zijn,” zegt juf. „In elk geval heeft hij je nu door een moeilijke dag heen geholpen.”

Als juf weg is, en Wikje weer naar buiten ligt te kijken, ziet ze een oude dame lopen. Ze heeft een stok bij zich, en ze loopt heel langzaam. Ze kijkt in de tuintjes, en achter de heggen. En telkens roept ze iets. Ze vraagt iets aan de jongens, die nog steeds aan het voetballen zijn. Ze vraagt ook iets aan Andries.

Andries knikt, en wijst. En dan komen ze samen naar het huis, waar Wikje achter het raam ligt. Wikje ziet ze komen. Ze begrijpt, en ze is opeens weer het verdrietige meisje dat mazelen heeft en niet naar de voorleesmiddag kon.

Mamma ziet hen ook komen en ze doet vlug de voordeur open. „Die mevrouw is haar poesje kwijt,” hoort Wikje Andries zeggen. „Ja, en toen moest ik wel vertellen dat u een poesje binnengehaald hebt.”

In de kamer buigt de oude vrouw zich over de poes. „Ja,” zegt ze opgelucht, „dat is mijn poezebeest. Ik was zo bang dat hij onder een auto gekomen was. Of verdwaald was, want hij weet de weg nog niet zo goed. Ik ben pas in die nieuwe flats komen wonen, aan het eind van deze straat. Mijn zoon woont op een boerderij. Hij zei: „Moeder, je moet een poes nemen, dan ben je niet zo alleen. Ik heb er wel een voor je.” Nou, dat vond ik echt fijn. Een beest is wel geen mens, maar je kunt ertegen praten, en je kunt hem leren van je te houden.”

Even lacht de oude mevrouw. Dan gaat ze verder:

„Ik kon ook een geitje krijgen, maar dat is wel een beetje moeilijk in een flat. Een poes zou wel gaan, dacht ik. Maar ik moet de hele dag op hem letten. Als de voordeur éven openstaat, loopt hij weg. En ik moet toch wel eens de bakker helpen, en de melkboer. Als ik een tuin had, zou het beter gaan. Maar die heb je nu eenmaal niet bij een flat. Hoe is hij eigenlijk hier gekomen?”

Wikje vertelt het.

De oude mevrouw schudt haar hoofd. „Stoute, domme poes,” zegt ze. „Begrijp je dan niet dat het veel te gevaarlijk is op straat? Als ik niemand vinden kan die je hebben wil, moet je maar weer terug naar de boerderij. Ik kan niet altijd over jou in angst zitten.”

Wikje kan haar oren niet geloven. Als ik niemand vinden kan . . . Ze vliegt overeind. Haar ogen schitteren. „Bedoelt u . . . wilt u . . . mevrouw, mag ik 'm? Hij kent mij al en ik zal heel goed op hem passen. Wij hebben een achtertuin met een hoge schutting, enne . . . enne . . . we hebben in de schuur een grote trekkar. Die nemen we 's zomers mee als we naar het strand gaan. Die kan wel in de keuken staan, en dan maak ik er een bedje in en dan kan het poesje daar slapen. Mag het? Mag ik het poesje hebben?” De oude mevrouw knikt lachend. „Als je moeder het goedvindt,” zegt ze, „van mij mag het. Een tuin is erg prettig voor een poes.”

Mamma vindt het best. „U moet maar vaak 's middags een kopje thee komen drinken,” zegt ze. „Dan bent u niet zo alleen, en dan kunt u meteen zien hoe het met uw poesje gaat.”

„Heeft de poes ook een naam?” wil Wikje weten.

„Nou, natuurlijk. 't Is een meneer-poes, en hij heet Bobbie. Vroeger op school heb ik een leuk versje geleerd.

Wij hebben twee kleine poesjes.
Met pootjes, zo zacht als fluweel.
Het grijsje, dat noemen we Bobbie.
Die andere dikzak heet Neel.

En omdat dit poesje ook grijs is, heb ik het toen Bobbie genoemd. Het luistert al heel goed naar zijn naam. Maar nu moet ik naar huis, hoor! Door al die drukte ben ik helemaal vergeten dat ik nog aard-appels moet schillen.”

Door het raam zwaait Wikje de oude mevrouw na. Dan knuffelt ze het poesje.

„Nu ben je weer fijn van mij,” fluistert ze. „'t Is maar goed dat ik net vandaag mazelen gekregen heb.”

3. WAAR IS BOBBIE?

't Duurt niet lang meer of iedereen kan zien dat Wikje mazelen heeft. Ze zit helemaal vol rode spikkeltjes. Andries noemt haar plagend Spikje.

„Spikje, drink je melk eens op, je wordt zo mager als een stokje . . . Spikje, hou eens op met fluiten, ik moet huiswerk maken. Spikje . . .”

't Kan Wikje niets schelen. Er zijn zóveel fijne dingen. Ze is niet eens verdrietig als ze na een week nog niet naar de voorleesmiddag mag. Juffrouw Joke is weer geweest en heeft een hele poos voorgelezen. Ook van het jongetje dat met een draaiorgel mee-

liep. Oma is ook geweest, en tante Christien, en de juffrouw van school. En allemaal brengen ze lekkere dingen mee, of speelgoed. Van pappa heeft ze een kleurboek gekregen, met potloden, en van mamma nieuwe kleertjes voor de pop. Maar het fijnste van alles is toch Bobbie. 't Lijkt wel of hij extra zijn best doet om Wikje aan het lachen te maken. Hij huppelt door de kamer, hij springt hoog in de lucht, of hij gaat op zijn rug liggen met het garenklosje tussen zijn voorpootjes. En slim dat hij is! Mamma heeft maar één keer gezegd dat hij niet tussen de planten op de vensterbank mag lopen, en nu doet hij het al niet meer. En overal weet hij de weg, in huis, en ook buiten. Eerst heeft Jan hem aan een riempje meegenomen tot achter in de tuin en dan weer terug. Bobbie snuffelde overal aan. Hij krabde in het zand en rolde over het grasveld. En als Andries hem vanuit de keuken riep, kwam hij met grote sprongen aanhollen. Nu mag hij alléén naar buiten. Hij doet niets wat niet mag, en weglopen kan hij niet. Achter tenminste niet. En aan de voorkant mag hij natuurlijk niet komen. Geen poesjes in het verkeer! 's Nachts slaapt hij in de keuken, in een mandje. De trekkar was veel te groot. Dit is veel beter. 's Morgens ligt hij nog heel tevreden op zijn kussentje.

De oude mevrouw is al een paar keer een kopje thee komen drinken. Ze heet mevrouw Westerhof. Wikje noemt haar oma Westerhof. Ze kunnen het best samen vinden. Wikje vertelt natuurlijk alles wat Bobbie gedaan heeft. En oma vertelt van de boerderij van haar zoon, waar een heleboel poesjes zijn, wel acht of tien, en nog veel andere dieren. Ze vindt dat Bobbie er goed uit ziet, en dat hij hard groeit. „Hij heeft het getroffen met zijn nieuwe vrienden,” zegt ze, „en ik ook. Als je weer beter bent, moet je bij mij ook eens een kopje thee komen drinken, hoor, of een glaasje limonade.”

Op dezelfde dag mogen Wikje en Dineke weer naar school. En op woensdag natuurlijk ook naar de voorleesmiddag. Als Wikje thuis komt zit Bobbie altijd te wachten bij de keukendeur. Dan krijgen ze allebei wat lekkers. Wikje een appel of een sinaasappel, en Bobbie een beetje kattenbrood. En dan gaan ze samen spelen. Elke dag. Maar één keer niet! Op een keer zit Bobbie niet bij de keukendeur.

Wikje roept. Ze zoekt. Eerst binnen, in de kamer. Dan boven, in de keuken, en zelfs in de kelder. Ze gaat naar de achtertuin. Ze kijkt achter de schuur, en onder de struiken. Ze rolt een bal over het gras. Als Bobbie er was, zou hij er wel achteraan hollen. Maar hij is er niet. Mamma zoekt ook, en Andries, en Jan.

„Wanneer hebt u hem voor het laatst gezien?” vraagt Wikje. „Weet u zeker dat hij niet door de voordeur gegaan is?”

„Het kan haast niet,” zegt mamma. „De deur staat nooit zo maar open, en ik let altijd heel goed op. Misschien is hij langs me heen geglipt toen de groenteman er was. Hij is zo slim, hij ziet direct een gaatje. En hij loopt zo zacht, je hoort er niets van. Ik kijk natuurlijk niet de hele tijd naar beneden. Ga maar eens roepen aan de voorkant. Als hij jou hoort, komt hij wel.”

„Je hoeft niet zo benauwd te kijken,” vindt Andries, „er gebeurt haast nooit iets met een poes.”

„O nee?” zegt Wikje. „En toen Bobbie bij ons kwam dan? Toen heeft hij ook onder een bromfiets gezeten.”

„Hij is nu een heleboel groter en wijzer,” troost mamma, „’t zal best meevallen. Ga ook maar eens kijken bij de flat van oma Westerhof. Een poes kan soms na een hele poos zijn vorig huis nog vinden.”

„Dan kan hij ook wel naar de boerderij gegaan zijn, waar de zoon van oma Westerhof woont,” bedenkt Andries. „Laatst stond in de krant dat een poes vijfhonderd kilometer gelopen had om weer bij zijn oude huis te komen. Ze hadden hem weggegeven omdat hij altijd bij de baby in de wieg ging liggen. Toen hij eindelijk, na een heleboel weken, weer terug was, sprong hij meteen in de wieg om uit te rusten.”

Wikje luistert niet eens. Wat een andere poes gedaan heeft, kan haar niets schelen. Waar is Bobbie?

„Als hij ergens onder gekomen was, had je het al lang gehoord,” zegt Jan. „Iedereen weet dat het jouw poes is.”

Wikje gaat naar buiten. Ze zoekt en roept. Net als eerder de oude mevrouw vraagt Wikje aan iedereen of hij een grijs poesje heeft gezien. Maar niemand zegt ja. Een poosje later zoeken ze allemaal, Andries en Jan, en de jongens die zoals altijd op het veldje voet-

balden. Nergens is de kleine, grijze poes.

Ook niet bij oma Westerhof.

„Och och,” zegt die tegen Wikje, „is Bobbie er weer vandoor, de stouterd? Je moeder kan er niets aan doen, hoor! Je kunt een poes niet de hele dag bij zijn staart vasthouden. Ik zal ook naar hem uitkijken, ik moet toch nog boodschappen doen.”

’t Lijkt wel of Wikje weer mazelen krijgt. Haar ogen zijn rood, en haar wangen gloeien. En als ze gaan eten, heeft ze helemaal geen trek.

„Ik zal wel zorgen dat je een andere poes krijgt,” belooft Jan. „Ik vraag gewoon in de klas of er iemand thuis te veel poesjes heeft. Dat gebeurt zo vaak als een poes pas jongen heeft gekregen.”

Wikje geeft niet eens antwoord. Een andere poes is Bobbie toch zeker niet!

En dan geeft Andries opeens zo’n schreeuw dat ze allemaal recht-op zitten van schrik. „Kijk daar es!” roept hij.

Ze kijken naar buiten, de achtertuin in. En wie zit daar boven op de schutting? Bobbie!

„Hij . . . hij kan er overheen . . .” stottert Wikje. Dan vliegt ze van haar stoel en rent door de keuken naar buiten. „Bobbie, Bobbie, Bobbie!”

„Miauw!” zegt Bobbie. Hij loopt heen en weer over het randje en zoekt een plekje waar hij naar beneden kan.

Wikje holt weer naar binnen. „Pappa, hij durft niet, u moet hem eraf halen!”

„Hij is er toch opgekomen ook,” zegt Jan. „Als hij honger krijgt, komt hij heus wel.”

„Maar als hij het nu niet kan!” jammert Wikje. „Hij is nog zo klein!”

„Stil nu maar,” sust mamma, „probeer hem eens te lokken met een paar stukjes kattenbrood.”

Wikje doet de harde stukjes in een schaalje en loopt, ermee rammelend, naar de schutting. „Bobbie, kom dan!”

„Miauw,” zegt Bobbie. Hij neemt een sprong, en komt vlak voor Wikjes voeten terecht.

Wikje weet niet hoe gauw ze hem moet oppakken. Bobbie krijgt

zijn lekkers wel, maar eerst zet ze hem in de keuken, met de deur stijf dicht. Ze is zo verschrikkelijk blij. Haast nog blijer dan op de dag toen ze Bobbie kreeg. Alleen, hoe moet het nu verder? Nu Bobbie weet dat hij over de schutting kan, zal hij het heus wel vaker doen. Hem altijd binnenhouden gaat ook niet. Dan kan hij net zo goed in een flat wonen.

„We moeten hem maar rustig zijn gang laten gaan,” vindt pappa. „Hij weet nu de weg. Aan de andere kant van de schutting is het achterpaadje, en dan komen de tuinen van de volgende straat. 't Is daar helemaal niet gevaarlijk, er kan eigenlijk niets gebeuren. 't Zou

kunnen dat er klachten komen van de burens, maar dat denk ik niet. Zoveel mensen hebben een poes, en je hoort nooit dat zo'n beest kwaad doet."

„Bobbie is heel lief,” verzekert Wikje, „ook als hij buiten is. Hij komt nooit aan de bloemen en hij krabt geen gaten in het gras. Bij Dineke hebben ze een hond, nou, die vernielt de hele tuin. Maar van Bobbie heeft niemand last.”

Nee, nu nog niet!

4. BOBBIE IS STOUT

Een hele poos zijn er alleen maar fijne dingen. Op school is het prettig. Woensdagmiddags leest juffrouw Joke de mooiste verhalen. En Bobbie doet niets wat niet mag.

In het begin is Wikje nog wel eens ongerust als ze de poes over de schutting ziet verdwijnen. Maar als hij lang wegblijft, roept ze hem, en ze rammelt met kattenbrood in een schaal. Al gauw zit hij dan op het randje van de schutting. Hij weet nu ook precies waar hij het best naar beneden kan en dan holt hij achter Wikje aan naar de keuken, waar ze het kattenbrood voor hem neerzet. „Je bent de liefste poes van de hele wereld,” zegt Wikje dan. En Bobbie zegt: „Miauw!” Dat betekent: „Jij bent het liefste vrouwtje.”

Op een keer als Wikje uit school komt en in de kamer een glas melk drinkt, ziet ze Andries aankomen. Haar ogen worden groot van verbazing. Want op zijn schouder zit... Bobbie! En het is op straat! Aan de voorkant! Hoe kan dat nu?

Ze rent naar de voordeur. „Waar heb je hem gevonden? Is tie nergens onder gekomen? Hoe kan het dat hij aan de voorkant was?” Andries stapt naar binnen. Hij zet de poes op de grond. „Dat is een heel verhaal,” zegt hij. „En het is niet zo'n leuk verhaal.”

Bobbie begint zich ijverig te wassen. Hij trekt zich van het hele

verhaal niets aan.

„De tuin aan de andere kant van de schutting is van mensen die hier pas zijn komen wonen. Ik liep door het achterpaadje en zag dat Bobbie in die tuin liep. Natuurlijk riep ik hem. Meteen kwam er een mevrouw naar buiten. „Als die poes van jou is,” zei ze, „wil je dan zorgen dat hij hier niet meer komt?” Ze zei het heel vriendelijk, maar ze meende het toch wel echt.”

„Waarom!” valt Wikje uit. „Hij doet niemand kwaad, hij maakt geen lawaai, en hij komt niet aan de bloemen.”

„Misschien krabt hij de aarde om,” zegt mamma, „en als die mensen dan iets gezaaid hebben . . .”

Andries schudt zijn hoofd. „Bobbie jaagt op vogels,” vertelt hij verder.

„Soms heeft hij er bijna een te pakken. In dat huis woont ook een

meisje. Ze heet Jessie en ze is zowat net zo groot als Wikje. De vader van Jessie heeft een voerhuisje gemaakt voor de vogels. En als Bobbie er aan komt sluipen, is Jessie zó bang dat hij een vogel zal pakken, dat ze begint te huilen. Dan bonst ze op het raam om Bobbie weg te jagen, maar hij blijft rustig waar hij is.”

„Ik vind die Jessie een heel vervelend kind,” zegt Wikje boos.

„Ik ook,” valt Jan haar bij. „Een poes is nu eenmaal zo dat hij op vogeltjes jaagt. Daar kan hij niks aan doen. En ’t gebeurt haast nooit dat ze er een te pakken krijgen. Laat dat kind dan niet de hele tijd voor het raam gaan zitten!”

„Dat is het juist,” zegt Andries, „ze móet wel voor het raam zitten. Ze heeft al een hele poos een zeer been. Ze kan niet naar school en niet naar buiten. ’t Is net als met Wikje, toen die mazelen had, maar het duurt veel langer.”

Wikje blijft boos. „Ik lag aan de voorkant,” zegt ze, „laat zij dat dan ook maar doen, dat vervelende kind!”

„Sst!” waarschuwt mamma. „Misschien is het aan de voorkant te druk voor haar. In elk geval mag onze poes andere mensen geen last of verdriet bezorgen. We zullen er iets op moeten verzinnen.”

„Maar we kunnen Bobbie toch niet opsluiten!” roept Wikje, half huilend. „Als hij nu niet begrijpt dat hij niet over de schutting moet gaan, dan kunnen we er toch niets aan doen!”

„Misschien prikkeldraad op de schutting,” oppert Jan.

Hij is nog niet uitgesproken of Wikje slaat met beide vuisten op hem los. „Gemenerd!” schreeuwt ze. „En dan Bobbie zich zeker bezeren, hè!”

„Zo is het wel genoeg,” zegt mamma rustig. Ze trekt Wikje achteruit. „We zullen straks vragen wat pappa ervan vindt.”

„Ga nou niet huilen,” waarschuwt Andries, „daar komt oma Westerhof.”

Terwijl mamma een kopje thee zet, luistert oma Westerhof naar het hele verhaal.

„Vindt u dat nu ook geen vervelend kind?” vraagt Wikje. „Ze ligt maar de hele tijd te kijken of Bobbie ook een vogeltje pakt. Nou, ik heb nog nooit gezien dat hij dat deed, en in onze tuin komen net zo goed vogels!”

„Ik kan het toch wel begrijpen,” zegt oma langzaam. „Dat meisje houdt natuurlijk veel van vogels. Jij houdt veel van Bobbie. Als er nu een hond kwam, die Bobbie telkens wegjoeg en bang maakte, dan zou jij dat ook niet leuk vinden.”

Wikje weet niet wat ze daarop zeggen moet. Als Bobbie niet meer naar buiten mag, zit hij de hele tijd voor de keukendeur te miauwen. Hij begrijpt natuurlijk niet dat hij opeens binnen moet blijven. En hij begrijpt ook niet dat hij niet in die andere tuin mag komen. Je kunt een poes wel leren dat hij niet op de vensterbank mag lopen. Maar hoe leer je hem dit?

Al gauw komt pappa. „We hebben gezegd dat Bobbie blijven mag als hij andere mensen geen last bezorgt,” zegt hij. „Als het beter is dat Bobbie teruggaat naar de boerderij, dan doen we dat, en dan krijg jij een ander dier. Een goudhamster is ook een lief beest, en die kun je op je kamer houden. Je moet wel eens iets voor iemand doen wat je zelf niet prettig vindt. De Here Jezus heeft gezegd: Alles wat jij wilt dat de mensen voor jou doen, doe dat ook voor de mensen. Dat is soms moeilijk, maar tegelijk maakt het je blij.”

„Ik weet wat,” zegt oma Westerhof. „Ik ga op zaterdagmiddag meestal naar de boerderij. Dan komt mijn zoon me halen met de auto. Als je vader en moeder het goedvinden, mag jij mee. Dan kun je eens zien hoe het daar is. En dan vragen we of Bobbie daar logeren mag tot Jessie weer beter is. Misschien mag het geitje dan zolang bij jou logeren. Jullie tuin is precies goed voor een geitje, en het kan niet over de schutting klimmen. ’t Is een heel leuk beestje, zwart met wit. Misschien mag je het wel houden ook. Een poesje geleden wou mijn zoon het al kwijt.”

Wikjes gezicht klaart op. „Hoe is een boerderij?” wil ze weten. Oma Westerhof vertelt. „De boerderij zelf is een groot huis. Er is een tuin met bloemen en een tuin met groente. Er is een heel groot weiland met koeien en varkens. Rond het huis lopen wel honderd kippen, zo maar los. Als mijn zoon ze gaat voeren, komen ze van alle kanten aanrennen. Tok-tok-tok! Tok-tok-tok! De haan is ’s morgens het eerst wakker. Als het licht wordt roept hij: Kukleku! Kukleku! De haan op de volgende boerderij roept dan terug. En

zo doen alle hanen in de buurt, net of ze elkaar goedemorgen wensen. Nou, en verder is er een hond. Er zijn soms wel tien poesjes. Er is een vijver met eenden en waterhoentjes. En 's avonds, als het stil is, en nog niet helemaal donker, dan komen de konijntjes uit het bos. Ze spelen in het gras. Mijn zoon moppert op ze, want ze knagen aan de kool. Maar 't is toch een enig gezicht als je ze ziet huppelen!”

Ja, Wikje wil graag mee naar de boerderij. Pappa en mamma vinden het best.

En Jan zucht: „Jammer dat ik club heb, zaterdag, ik zou ook best mee willen!”

5. WIKJE OP DE BOERDERIJ

Als het zaterdag is, rijdt er een mooie auto voor. Oma Westerhof zit er al in.

„Vindt u 't wel goed dat Wikje meegaat?” vraagt mamma aan meneer Westerhof.

„Nou en of!” zegt hij. „We hebben alleen jongens. Mijn vrouw vindt het fijn als er eens een meisje is. En ik natuurlijk ook. Eigenlijk had je eerder moeten komen, Wikje! Toen waren er jonge eendjes. Op een keer was de oude eend weg. Waar hij gebleven is weet niemand. Misschien heeft de een of ander hem meegenomen. Drie kleine eendjes gingen toen op zoek naar hun moeder. Dicht bij de vijver lag een poes te slapen. En toen kropen de eendjes tegen de poes aan, net of ze zeggen wilden: wil jij voortaan onze moeder zijn. Eerst vond de poes het helemaal niet leuk, die natte beesten. Maar al gauw begon hij ze droog te likken. Dat was toch zo leuk! Kom maar, je mag voor in de auto zitten, dan kun je goed zien. Dag mevrouw, we zullen goed op uw dochter passen.”

Wikje geniet van de tocht door dorpen en langs weilanden. „Als

je 't fijn vindt, mag je wel vaker mee," zegt meneer Westerhof. „Ik haal oma bijna iedere zaterdag.”

Wikje straalt. „Dan heb ik in het vervolg elke week twee fijne dingen,” zegt ze. „Woensdag ga ik altijd naar de voorleesmiddag van de bibliotheek.”

„Gelukkig dat dat niet op zaterdag is,” lacht oma. „Anders moest je kiezen. Zou dat even moeilijk zijn!”

Op de boerderij kijkt Wikje haar ogen uit. Wat is alles groot, het huis en de tuin en het land achter het huis.

De boerin komt naar buiten als ze de auto hoort. „Ik heet mevrouw Westerhof,” zegt ze, „net als oma. Maar je mag ook tante Hilde zeggen, en de meneer die je gehaald heeft, heet oom Bart.”

Een grote hond komt luid blaffend aanrennen. Wikje kruipt verschrikt weg achter oom Bart.

„Je hoeft niet bang te zijn, hoor,” stelt oom Bart gerust, „hij doet niks. Hij is alleen maar blij dat we er zijn. Kom eens hier, Max! Kijk, dit is het kleine vrouwtje, je moet goed op haar passen.”

Wikje staat doodstil als de hond haar besnuffelt. Ze vindt het toch wel een beetje eng.

„Geef maar een poot!” zegt tante Hilde.

De hond legt braaf een poot in Wikjes hand. En dan is de vriendschap gesloten.

„Nu weet hij dat je erbij hoort,” legt oom Bart uit. „Als we niet weten waar je zit, dan zeg ik: Max, zoek het kleine vrouwtje. En reken maar dat hij je vindt. Max, waar zijn de kleine baasjes?”

De hond spitst zijn oren, geeft een korte blaf en rent weg. En even later komen ze al aankleppen op hun klompen, twee jongens, wat groter dan Wikje.

„Dat zijn Tommie en Bram,” vertelt tante Hilde. „Zij zullen je alles laten zien. Maar eerst gaan we iets drinken. Op een boerderij drink je melk of karnemelk, maar als je liever limonade wilt, mag dat ook.”

Wikje lust graag karnemelk. Ze drinkt het glas vlug leeg, want ze wil naar buiten, alles zien waarvan oma verteld heeft, vooral de dieren.

Tussen de beide jongens in draaft Wikje even later over het erf,

waar de kippen kakelend uit elkaar stuiven.

„Lopen die niet weg?” vraagt Wikje.

„Nee hoor,” zegt Bram, „soms wel eens een eindje, maar als het etenstijd is, komen ze best weer terug. Kijk, daar zijn de hokken. Daar gaan ze naar toe als ze een ei willen leggen. Eén kip wil dat beslist ergens anders doen. Je vindt soms op de gekste plaatsen een ei. Daar, die kip is het, die bruine. We noemen haar juffrouw Josefien. En dan zingen we: Juffrouw Josefien, we hebben je ei nog niet gezien . . . Durf je door het weiland? Voor de koeien hoef je niet bang te zijn. Die staan de hele dag maar een beetje te dromen. Alleen als Max achter ze loopt te blaffen, dan zetten ze het op een lopen, de staart in de hoogte.”

Koeien, varkens en konijnen, Wikje heeft nog nooit zoveel dieren bij elkaar gezien. „Ik wou dat ik op een boerderij woonde,” zucht ze.

„Zou je heus niet meevallen,” vindt Tommie. „We moeten overal mee helpen, en dan houd je haast geen tijd over om te spelen. Hokken schoonmaken, kippen voeren, eieren rapen . . . we hebben vaak vóór schooltijd al een heleboel gedaan. Nou, dat is niet altijd leuk.”

„Soms wel,” zegt Bram. „Op een keer hebben mensen een hertje bij ons gebracht. Dat hadden ze in het bos gevonden en meegenomen. Nou, dat mag niet eens. Als een hertje door mensen aangeraakt is, kan de moeder dat ruiken, en dan wil ze er niet meer voor zorgen. Toen hebben wij het om de beurt de fles gegeven, tot het zelf kon eten. Later heeft vader het naar een hertenkamp gebracht. Je kunt niet alles houden.”

Op een zonnig plekje ligt een poes heerlijk te slapen. Een grijze poes, net als Bobbie. Zou Bobbie het fijn vinden op een boerderij? Wikje weet het niet. Misschien is hij wel bang voor de kakelende kippen, en voor de blaffende hond.

„Waar slapen de poezen 's nachts?” vraagt ze opeens.

Tommie haalt zijn schouders op. „k Weet het niet,” zegt hij. „In de hooiberg misschien, dat is een lekker zacht plekje, en warm ook. Trouwens, als het koud is, kunnen ze in de schuur. Kijk, naast de deur zit een klein poortje.”

„Kunnen ze niet in huis?”

„Ga nou! Tien katten zeker! En maar miauwen!”

Nee, Wikje begrijpt wel dat dat niet kan. Maar Bobbie zal het vast niet leuk vinden om 's nachts buiten te zijn. Hij is zo gewend aan zijn plekje in de keuken.

„Logert er wel eens een poes bij jullie?” vraagt ze verder.

Bram schiet hardop in de lach. „Ja, als hij vakantie heeft van de poezenschool. Maar als hij een slecht rapport heeft, moet hij wel huiswerk maken.”

Flauw hoor, vindt Wikje. Maar Bram wist natuurlijk niet waarom ze het vroeg.

Achter de schuur staat het geitje. „Dat is onze lastpost,” zegt Tommie. „Als hij in het weiland loopt, wil hij met de koeien spelen, maar die hebben daar helemaal geen zin in. Los laten lopen, net als de kippen, kan ook niet. Hij vertrapt de bloemen en eet de koolplanten op. We proberen het wel eens, want als je hem vastbindt, staat hij al maar te mekkeren.”

Wikje streelt het geitje, dat speels tegen haar opspringt. Als de jongens alweer verder hollen, zegt ze zacht: „Je bent lief. En je mag best bij ons wonen. Maar met Bobbie, hoor! Dan kunnen jullie

samen fijn spelen. Ik wil Bobbie niet kwijt!”

Bram komt weer terugdraven. „We nemen de geit mee,” zegt hij. „Dan kan die eens lekker hard lopen.”

Wikje mag het touw vasthouden en vrolijk rennen ze achter elkaar over het grote erf, drie kinderen en een geit.

6. TANTE HILDE WEET RAAD

Als Wikje binnenkomt, zitten oma Westerhof en tante Hilde gezellig samen thee te drinken. Wikje krijgt ook een kopje. Moe en warm leunt ze tegen oma aan.

„Heb je zo hard gelopen?” vraagt oma.

Wikje knikt. „We hebben een heel eind gehold met het geitje. Ik kon het haast niet bijhouden.”

„Dat stoute beest,” zucht tante Hilde. „We hebben nog nooit een beest gehad dat ons zoveel last bezorgde.”

Oma knipoogt naar Wikje. „Zullen wij het meenemen, en Bobbie hier brengen?”

Wikje schudt heftig haar hoofd. „’t Is hier zo groot, Bobbie zou vast verdwalen. En ik wil ook niet dat hij de hele nacht buiten is.”

Tante Hilde begrijpt er niet veel van, en daarom vertelt oma dat Bobbie, die niet in de flat kon blijven omdat hij altijd wegliep, nu ook niet meer bij Wikje kan zijn omdat hij in de tuin van de burens de vogels aan het schrikken maakt.

„Hij doet ze niks,” verdedigt Wikje haar lieveling. „Maar er woont daar een vervelend kind. Ze is ziek, en ze ligt de hele tijd voor het raam te kijken of Bobbie er soms aankomt. En pappa zegt dat je iets voor een ander moet overhebben, en dat Bobbie dan maar weg moet tot dat kind weer beter is.”

Een poosje is het stil. Tante Hilde denkt na. Dan zegt ze: „Bobbie mag natuurlijk altijd hier komen, voor een poosje, of voorgoed.

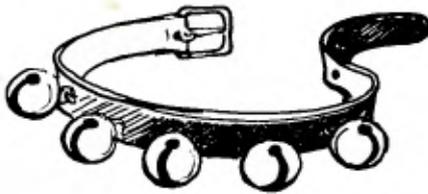
Maar misschien weet ik nog iets anders, als je vader en moeder, en dat zieke meisje natuurlijk ook, het goedvinden. Dan zou Bobbie rustig bij jullie kunnen blijven.”

Wikje kijkt met grote ogen van de een naar de ander.

Oma Westerhof lacht. „Ik weet het ook niet, hoor! Tante Hilde zit altijd vol verrassingen.”

Tante Hilde gaat de kamer uit en komt even later terug met een smalle, rode halsband. Er zitten een heleboel tinkelende belletjes aan.

„Wij hadden vroeger een poes die de kippen aan het schrikken maakte,” vertelt tante Hilde. „Toen hebben we hem deze halsband omgedaan en al heel in de verte kon je hem toen horen aankomen. De kippen wisten het ook al gauw, en we hadden helemaal geen last meer.”

Wikjes hele gezicht klaart op. „Zouden de vogels dat ook horen?” vraagt ze.

„Ik denk het wel. Vogels zijn slim. Je moet maar eens opletten, als er onraad is, roepen ze elkaar toe om te waarschuwen. Wij kunnen de vogeltaal niet verstaan. Maar ik denk dat ze roepen: Jongens, ik hoor de belletjes! Denk erom, die kat komt er aan! En dan maken ze heus wel dat ze weg komen. Misschien vindt dat meisje het niet erg meer als ze weet dat Bobbie de vogels niet meer kan pakken. Maar dan moet je het wel eerst aan haar vragen.”

„Straks meteen maar doen,” zegt oma. „’t Zou een fijne oplossing zijn.”

„Als pappa het maar goedvindt,” zegt Wikje bezorgd. „Hij zei dat ik iets voor dat meisje moet overhebben.”

Oma knikt. „Dat moet ook. Maar het kan ook iets anders zijn. Ga eens naar haar toe, een spelletje met haar doen, of iets vertellen van school. Ze zit altijd binnen, en dan is het heerlijk als er iemand komt. Weet je nog, toen jij mazelen had . . .? Kijk eens, daar komt oom Bart aan met de auto. Ik geloof dat hij ons terug gaat brengen.”

Wikje staat dadelijk klaar. Hoe leuk ze het vond op de boerderij, ze wil nu toch weer naar huis. Ze wil weten wat er gaat gebeuren met Bobbie.

Pappa hoeft er niet lang over na te denken. Hij blijft bij wat hij gezegd heeft. Bobbie mag hier blijven als niemand last van hem heeft. Nog eens zegt hij: „Alles wat jij wilt dat de mensen voor jou doen, doe dat ook voor de mensen. De Here Jezus is op aarde gekomen om de mensen gelukkig te maken. Hij vraagt van ons dat wij dat ook doen: anderen gelukkig maken. En het mooie is dat je dan zelf ook gelukkig bent. En nu moet je zelf maar met dat meisje gaan praten.”

Bij de deur blijft Wikje staan. Ze laat het halsbandje door haar vingers glijden, zodat de belletjes vrolijk rinkelen. Dan zegt ze zacht:

„Als Jessie het niet goedvindt, als ze nòg bang is, dan moet oom Bart Bobbie maar meenemen naar de boerderij.”

Mamma en pappa zeggen niets. Maar mamma loopt naar Wikje toe en geeft haar een dikke zoen.

7. HOE ZOU HET AFLOPEN?

Met kloppend hart gaat Wikje op weg. Misschien is Jessie wel boos. Misschien wil ze niet eens luisteren.

Een vriendelijke mevrouw doet de deur open als Wikje gebeld heeft. Wikje laat het halsbandje zien en zegt heel vlug: „Ik ben Wikje, en de poes die wel eens in uw tuin komt, is van mij. Ik . . . ik kan hem niet binnenhouden. Dat begrijpt hij niet, en daarom moet hij eigenlijk weg. Mare, als hij dit bandje om heeft, mag hij dan blijven? Dan kunnen de vogels het horen als hij er aan komt.” Buiten adem zwijgt ze en ze kijkt smekend de moeder van Jessie aan.

Die glimlacht. „Dat vind ik goed bedacht,” zegt ze. „Kom maar binnen, dan kun je het aan Jessie vertellen. Ze heeft een keer gezien dat een poes een vogel ving. Hij at het helemaal op. Dat was zó naar, ze heeft ervan gedroomd. En daarom is ze bang dat het weer gebeuren zal. Kom maar. Jessies been begint al aardig op te knappen. Ze mag nog niet lopen, maar wel een enkele keer mee in de auto als Jessies vader thuis is. Ik denk dat ze na de grote vakantie wel weer naar school mag. Toe maar, je bent toch niet bang? Jessie zal het fijn vinden dat je komt, ze kent hier nog niemand.” Langzaam loopt Wikje naar binnen, de kamer door, tot bij de tuindeuren, waar Jessie rechtop zit in bed. Ze is bezig kralen aan te rijgen. Niet gewoon maar, achter elkaar, zoals iedereen doet. Ze maakt er figuren mee, in allerlei kleuren.

Wikje vergeet haar verlegenheid. „Wat mooi,” zegt ze, „hoe doe je dat?”

„Ja, dat is moeilijk uit te leggen,” vindt Jessie. „Dan moet je zelf een naald en draad hebben, en kralen natuurlijk. Woon jij hier in de buurt?”

Wikje knikt. Ze laat het halsbandje zien en ze vertelt waarvoor ze komt. Ze vraagt of Bobbie wèl in de tuin mag als de vogels kunnen horen dat hij er aan komt.

Jessie hoeft niet lang na te denken. „Natuurlijk wel,” zegt ze. „Ik vind een poes best lief. Maar soms sloop hij heel zacht door het gras. De vogels merkten niks. Als ik op het raam bonsde, gingen

ze nog niet weg, de poes niet en de vogels niet. Dat was toch zó eng!”

Even lacht ze. „Eigenlijk moest het zo zijn dat de vogels 's morgens kwamen en de poes 's middags. Maar dat kan natuurlijk niet. Probeer het maar eens met die belletjes.”

Wikje luistert stil, verwonderd dat het zó makkelijk gaat. En helemaal leuk wordt het als blijkt dat ze even oud zijn, en in dezelfde klas horen.

„Maar ik zal wel blijven zitten,” zegt Jessie spijtig. „Ik ben zo'n poos niet naar school geweest, ik ken nog haast geen sommen, en geen versjes.”

„O, maar die kan ik je wel leren,” zegt Wikje, blij dat ze iets voor Jessie kan doen.

Jessie straalt. „Dat zou fijn zijn,” roept ze. „Als je dan op woensdag komt, hebben we een heleboel tijd.”

Als Wikje zwijgt, gaat ze verder: „Of is er hier school op woensdagmiddag?”

„Nee,” zegt Wikje aarzelend, „maar ik ga altijd naar de voorleesmiddag in de bibliotheek. Als 't afgelopen is kan ik wel, en op andere dagen na schooltijd.”

„Goed, kom je dan maandag meteen? Weet je wat, ik zal jou leren kralen rijgen, en dan leer jij mij sommen en versjes.”

Zo spreken ze af.

„Jammer dat je niet mee kunt naar de voorleesmiddag,” zegt Wikje. „'t Is zo fijn! Juf heeft pas gelezen van een jongetje dat verdwaald was. Ik moest er haast van huilen. Kunt u Jessie er niet heen brengen, op de fiets?” vraagt ze aan Jessies moeder. „'t Is helemaal niet ver.”

„Nee, lieverd, dat gaat niet. Jessie moet haar been rechtuit houden, en dat gaat niet op een fiets. Kom jij haar er maar alles van vertellen, dat is ook fijn.”

En dan moet Wikje vlug naar huis, het is bijna etenstijd.

„Ga maar door de keuken,” zegt Jessies moeder, „dan ben je meteen bij het achterpaadje.”

Als Wikje door het paadje loopt, staat ze opeens stil. Ze weet iets. Ze wéét iets! Misschien kan Jessie dan tòch naar de voorleesmiddag. Vlug loopt ze terug.

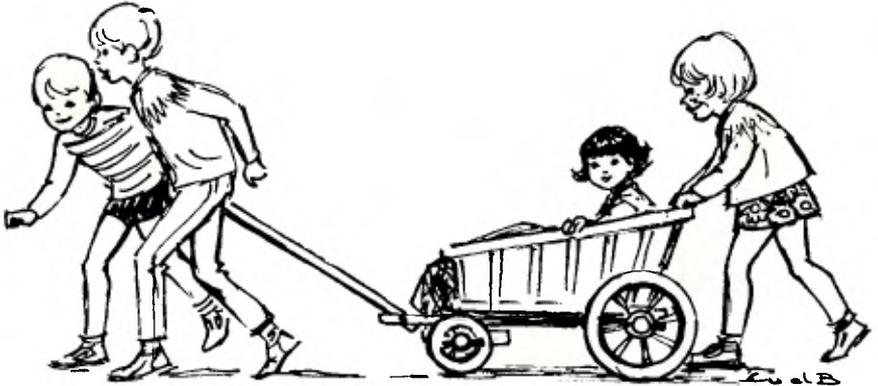
Jessies moeder is nog in de keuken. Heel zacht vertelt Wikje het plan dat ze bedacht heeft. Jessie mag het niet horen, het moet een verrassing blijven.

„Je bent lief,” zegt Jessies moeder. „Maar ik ben bang dat het niet gaat. Als Jessie valt . . .”

Maar Wikje geeft het zo gauw niet op. „Ik vraag of Andries en Jan helpen,” zegt ze. „Die zijn heel sterk. Mag het dan?”

„Ik kom er vanavond bij jou thuis over praten,” belooft Jessies moeder. „En ik moet het ook nog aan de dokter vragen.”

Vrolijk holt Wikje naar huis. De belletjes aan de halsband rinkelen. Maar Wikje is zo vol van haar plan, dat ze het niet eens hoort. Thuis doet Andries Bobbie de halsband om. Bobbie vindt het eerst

helemaal niet leuk, maar een beetje kattebrood maakt dat hij het al gauw vergeet.

En Wikje vertelt, vertelt . . . „Mamma, kan het?”

Mamma knikt. „Misschien wel. Als de dokter zegt dat het mag.”

Als het weer woensdag is, zit Jessie een beetje verdrietig naar buiten te kijken. Wikje is al een paar keer geweest. Ze hebben sommetjes gemaakt en versjes gezongen. Maar nu gaat Wikje naar de voorleesmiddag. Misschien komt ze daarna nog vertellen hoe het geweest is. Dat is natuurlijk wel fijn, maar lang niet zo fijn als er zelf heen gaan. Jessie zucht. 't Zal nog wel een hele poos duren eer dat het zover is.

En dan . . . dan staat opeens Wikje voor het raam. Twee jongens zijn bij haar. Dat zijn natuurlijk de broers van Wikje. En wat hebben ze bij zich? Een grote trekkar!

Jessie begrijpt het meteen. „Mamma!” juicht ze. „Kijk eens! Mag ik mee? Mag ik daarin?”

„Ja,” zegt mamma blij, „dat heeft Wikje bedacht. De dokter vindt het goed, omdat het niet ver is, en de kar niet van de stoep af hoeft. Maar je moet er heel rustig in blijven zitten, hoor! Ook in de bibliotheek! Gaan jullie maar naar de voorkant!” roept ze tegen de jongens.

Dan draagt ze Jessie naar buiten en zet haar in de kar. Het past precies. Jessie kan haar benen helemaal rechthoudend houden. Nu nog

een deken, dan wordt ze niet koud. Ze is zo'n poos niet naar buiten geweest.

En daar gaan ze. Andries en Jan trekken de kar, en Wikje duwt. Wikje kan wel zingen. Omdat Bobbie niet naar de boerderij hoeft. Maar ook omdat het zo fijn is iets te doen voor Jessie. Want het is waar: als je een ander gelukkig maakt, ben je het zelf ook!

INHOUD

1. Wikje is ziek	7
2. Wikje lacht weer	11
3. Waar is Bobbie?	17
4. Bobbie is stout	22
5. Wikje op de boerderij	26
6. Tante Hilde weet raad	30
7. Hoe zou het aflopen?	33